

Ο θάνατος του παλικαριού

Γεωργίου Αθ. Δαλαμάγκα

Έφυγε το παλικάρι κανείς δεν ξέρει πως.
Τον χάρο, αναπάντεχα, συνάντησε σε δρόμο δίχως φως.

Έφυγε το παλικάρι, χαμένα τα 'χει η λογική.
Μάταια ψάχνει για να βρεί, γιατί η τύχη ήταν στραβή.

Έκλαψε η Μάνα, τσίρηξε, χάθηκε απ' τη ζωή.
Όλοι οι φίλοι βούρκωσαν, ακόμα κι οι «εχθροί».
Μα τίποτε δεν άλλαξε. Άχ, μάνα μου, γιατί;

Έφυγε το νέο παλικάρι, ένα λουλουδι ευδιαστό,
μα η φύση δεν χαμπάρισε.
Αγέρας μόνο φύσαγε, λες την οργή σκορπούσε.

Η θάλασσα ρυτίδισε απ' την ανεμοσυρμή
κι άλλαζε χίλια χρώματα.
Μα η πανούργα, τον πόνο της τον έκρυψε
και κράτησε στον κόρφο της, το κύμα.

Κι η γη, τόσο σκληρή, λες και αρνιότανε
του νέου το κουφάρι ν' αγκαλιάσει.
Τότε, η Μάνα όρμησε να κατεβεί στον τάφο,
μαζί του να ταφεί.

Με μιας, το χώμα έπεσε βαρύ,
και η γη, της έκοψε τον δρόμο.
Σκέπασε μόνο το άψυχο κορμί
κι είπε στη Μάνα: Όχι εσύ, περίμενε, ακόμα.

Ασέληνη σαν έπεσε η νύχτα, τότε η φύση καταλάγιασε.
Ξάγρυπνη απόμεινε, μόνη, της Μάνας η ψυχή
και στα τρεμάμενα αστέρια άγρια αλυχτούσε.
Παρηγοριά κι εξήγηση ακόμα θα ζητούσε.

Ύστερα, ξημέρωσε η αυγή και δρόσισε τα νέα ροδοπέταλα.

Μάιος 2000

Η Χρυσόσκονη

Γεωργίου Αθ. Δαλαμάγκα

Είναι μέρες τώρα, που ψάχνομαι.
Είναι μέρες που η αδέκαστη λογική επίμονα
τα αδύναμα φτυάρια της μνήμης διατάζει
να σκάψουν μέσα μου βαθιά.

Ανασκαλεύω τα πολυδαίδαλα συρτάρια της μνήμης,
γυρεύοντας λίγους κόκκους θαμμένης χρυσόσκονης.
Να πασπαλίσω θέλω μ' αυτήν τις μοντέρνες ιδέες,
μήπως απαλύνω τον ανθρώπινο πόνο που έφεραν.

Σκάβω βαθιά, βασανίζομαι και ματώνω,
Μα κάτι αν ξεδιαλύνω σε λίγο πάλι το απορρίπτω
Όσο κι αν προσπαθώ πουθενά δεν τη βρίσκω.
Τίποτε δεν μοιάζει πια με χρυσόσκονη.

Τέρμα τα ψέματα κι οι ψευδαισθήσεις
η χρυσόσκονη τέλειωσε.
Γυμνές οι ιδέες φωτίζουν καλύτερα.

Θεσ/νίκη 09-04-05